

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/90/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5720202368
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5720202368.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členiek JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Renáty Krajčiovej, v spore žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXXX/XX, XXX XX E. - D., za účasti intervenienta na strane žalobcu: ADC Slovakia, s.r.o., so sídlom Nitrianska 99, 920 01 Hlohovec, IČO: 36 769 401, zastúpeného obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Jozef Madej s. r. o., so sídlom Tomášikova 30, 821 01 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 56 138 768, proti žalovanej: F. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XXXX/X, XXX XX E., zastúpenej A. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. F. XXXX/XX, XXX XX J., o určenie neplatnosti darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/28/2020-284 zo dňa 21. novembra 2024, takto

rozhodol:

- Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 10C/28/2020-284 zo dňa 21. novembra 2024 potvrdzuje.
- Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Martin (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom v celom rozsahu zamietol žalobu žalobcu o určenie neplatnosti darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena, uzavretej dňa 16.01.2018, ktorej vklad bol povolený Okresným úradom Martin, katastrálnym odborom dňa 16.2.2018 pod V 215/2018 (výrok I.). Žalovanej proti žalobcovi a intervenientovi na strane žalobcu náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).

2. Na odôvodnenie rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobou podanou u neho dňa 10.06.2020 a precizovanou podaním doručeným mu dňa 17.07.2020, sa žalobca proti žalovanej domáhal určenia neplatnosti darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena, ktorú uzavrel žalobca so žalovanou dňa 16.01.2018, pričom žalobca vystupoval ako darca a oprávnený z vecného bremena a žalovaná vystupovala ako obdarovaná a povinná z vecného bremena. Žalobu žalobca zdôvodnil, že predmetnou darovacou zmluvou na žalovanú previedol vlastníctvo nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX a LV č. XXXX, všetko v k. ú. H., pričom vklad zmluvy bol povolený pod V 215/2018 dňa 16.02.2018. Už aj v čase pred uzavretím zmluvy si s manželkou všimol, že tlak na žalovanú v súvislosti so starostlivosťou o jej manžela narastá. Jej chybavosť, ustráchanosť, ťažké chvíle prikladal s manželkou zdravotným dôvodom po fyzickej stránke. Neskôr sa žalovaná stala pacientkou psychologickéj ambulancie a postupom času si uvedomili, že jej stav je odrazom jej vnútorného psychického stavu. Po oboznámení sa so stavom žalovanej zistil, že už v čase uzavretia označených zmlúv jej spôsobilosť na takéto úkony bola sporná. Argumentoval tak, že v zmysle ust. § 38 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) je právny úkon nespôsobilej osoby absolútne neplatným právnym úkonom.

3. Podaním zo dňa 22.10.2021 zahlásil vstup do konania intervenient na strane žalobcu. Právny záujem na výsledku konania odôvodnil intervenient existenciou právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, ktorý má voči žalobcovi a ktorým je rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 18Cb/13/2019-70, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09.07.2019. Sporové strany vstup intervenienta do konania nenamietali.

4. Žalovaná sa vyjadrila k žalobe prostredníctvom splnomocnenej zástupkyne. So žalobou nesúhlasila, mala za to, že sporná zmluva bola platne uzavretá a navrhovala žalobu zamietnuť. Na jej uzavretí sa počas vianočných sviatkov v roku 2017 dohodla celá rodina, teda rodina žalobcu (jeho manželka a jej sestra, ale aj ich matka a sestry). Počas týchto Vianoc sa dohodli, že žalobca daruje rodinný dom žalovanej, ktorý volali tak, že je to rodinný dom ich sestry, manželky žalobcu, a to z toho dôvodu, že ak by sa žalobcovi niečo stalo, obával sa, že jeho podiel na tomto rodinnom dome by mohol pripadnúť do dedenia v prospech jeho synov z prvého manželstva, čomu sa chcel vyhnúť. Z toho dôvodu sa rodina dohodla, že žalobca prevedie rodinný dom na svokru (žalovanú) a pre prípad, že by sa jej niečo stalo, celá rodina bola uzročená s tým, že tento rodinný dom v celosti bude dediť manželka žalobcu. V tom čase žalovaná okrem kardiologických problémov a cukrovky nemala žiadne iné zdravotné problémy a už vôbec nie psychické, nepotrebovala žiadnu liečbu. Jej zdravotný stav sa zhoršil až koncom roku 2019, keď jej manželovi bola diagnostikovaná rakovina v záverečnom štádiu a on celé dni trávil v domácej opatere, keď sa pri ňom striedala nielen žalovaná, ale aj obe dcéry. Žalovaná vtedy ťažko zvládala túto situáciu a v tomto čase si pomáhala alkoholom, nie psychofarmakami. V januári 2018 žalovaná nebola v starostlivosti psychológa, ani psychiatra. Psychologickú pomoc vyhľadala až po smrti manžela v decembri 2020. Vtedy to s ňou bolo skutočne zle. V súčasnosti navštevuje psychológa už len sporadicky. V roku 2024 bola u nej diagnostikovaná Parkinsonova choroba, pod vplyvom ktorej sa zhoršuje jej úsudok a ťažko nesie, že ju žalobca zažaloval o vrátenie rodinného domu.

5. V rámci skutkových zistení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca a jeho manželka a žalovaná ako obdarovaná a povinná z vecného bremena uzavreli dňa 16.01.2018 darovaciu zmluvu a zmluvu o zriadení vecného bremena, ktorej vklad bol povolený pod V 215/2018.

6. Predmetom darovania podľa uvedenej zmluvy boli nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX F. I. XXXX, k. ú. E..

7. Za podstatný dôvod pre záver o nedôvodnosti žaloby považoval súd prvej inštancie zistenie, že zmluvnou stranou spornej darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena bola aj manželka žalobcu G. C.. Tá však v spore nevystupovala ako strana, či už žalujúca alebo žalovaná. Pritom je zrejmé, že rozsudok, ktorým by rozhodoval súd o platnosti spornej zmluvy, ktorej účastníkmi boli tri fyzické osoby, musí byť vydaný v konaní, kde vystupujú ako strany sporu všetci účastníci zmluvy, a to buď na strane žalujúcej alebo na strane žalovanej. Rozsudok vyhlásený v takomto konaní sa totiž musí vzťahovať na každého účastníka napadnutej zmluvy a táto podmienka v posudzovanej veci splnená nebola [§ 77 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)]. Žalobca ani nesignalizoval, že by chcel urobiť príslušné procesné úkony smerujúce k úprave okruhu strán sporu. Svoju manželku navrhoval žalobca vypočúť len ako svedkyňu. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca neupravil okruh strán sporu, teda nenavrhol prístupenie jeho manželky do konania na strane žalujúcej alebo na strane žalovanej, takéto dokazovanie za danej procesnej situácie sa súdu prvej inštancie javilo ako nezmyselné a nevhodné. Keďže tak žalobca podal žalobu len proti jednej účastníčke zmluvy - žalovanej a nežaloval aj svoju manželku, prípadne nepodal žalobu proti žalovanej spolu s ňou, súd prvej inštancie jeho žalobe vyhovieť nemohol pre nedostatok vecnej legitímácie na strane žalobcu vyplývajúcej z hmotného práva (keďže sa konania nezúčastňovali všetci nerozluční spoločníci - účastníci darovacej zmluvy), a preto žalobcu v celom rozsahu zamietol.

8. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v konaní proti žalobcovi a intervenientovi vystupujúcemu na jeho strane síce úspešná, avšak náhradu trov konania si neuplatnila, a preto súd prvej inštancie žalovanej proti žalobcovi a intervenientovi na strane žalobcu náhradu trov konania nepriznal.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, pričom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalobca považoval napadnutý rozsudok za nesprávny a nezákonný. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal ani tým, že splnomocnená zástupkyňa žalovanej môže mať záujem na výsledku sporu a podľa toho sa aj vyjadruje pred súdom (ako svedok a nie zástupkyňa). Z jej vyjadrení vyplynulo, že žalovaná má zhoršený úsudok. Jej neurodegeneratívne ochorenie spôsobilo, že žalovaná nebola schopná posúdiť udelenie plnej moci, sa stala nástrojom vôle inej osoby. V ďalšom žalobca

v odvolaní považoval poukazovanie na to, že nesprávne podal žalobu, za prejav právneho formalizmu, ktorý sa nezhoduje s tým, o čom má byť súdne konanie. Súd prvej inštancie poukázal na ust. § 77 ods. 1 CSP, teda na ustanovenie predpisu, ktorý určuje súdu, ako má v konaní postupovať. Konanie sa viedlo štyri roky a súdu prvej inštancie nič nebránilo v tom, aby ho o tomto poučil tak, ako to hovorí ust. § 160 CSP, ale aj ust. § 161 CSP, aby mohol vytykané pochybenie napraviť v konaní. Išlo by len o poučenie podľa tohto predpisu. Evidentne aj podľa vyjadrenia súdu prvej inštancie v rozsudku, išlo o odstrániteľnú vadu. Napadnutý rozsudok tak žalobca považoval za opakovaný prejav snahy o rozhodnutie, ktoré je dané bez ohľadu na všetky práva a povinnosti v súdnom konaní. Súd prvej inštancie sa už na začiatku stotožnil s názorom intervenienta a od tohto pohľadu sa nevedel oslobodiť. Žalobca vyjadril pochybnosť o nezávislosti a nestrannosti súdu prvej inštancie.

11. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu urobenom prostredníctvom splnomocnenej zástupkyne považovala odvolanie za bezpredmetné, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie súhlasila a v konaní sa vyjadrovala jej splnomocnená zástupkyňa aj ako svedok z dôvodu, že jej plnomocenstvo udelila z dôvodu zhoršenia zdravotného stavu, avšak pri plnom vedomí a svedomí a všetko, čo jej splnomocnená zástupkyňa uviedla, sa zakladalo na skutočnosti.

12. Intervenient na strane žalobcu vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca nemá záujem na výsledku konania. V prípade úspechu v konaní by sa dotknutá nehnuteľnosť stala predmetom exekúcie. V prípade úspechu žalovanej strany sa bude pokračovať v prerušenom konaní vedenom na Okresnom súde Martin pod spis. zn. 17Cb/35/2019 o odporovacej žalobe intervenienta a aj v tomto prípade sa stane dotknutá nehnuteľnosť predmetom exekúcie. Jediným záujmom žalobcu je viesť konanie čo najdlhšie, a to bez ohľadu na výsledok, aby oddialil uspokojenie nároku intervenienta. Intervenient mal za to, že podané odvolanie neobsahuje žiaden z odvolacích dôvodov podľa CSP a zároveň neobsahuje ani žiadne nové skutočnosti, okrem vyjadrenia nespokojnosti žalobcu s osobou splnomocnenej zástupkyne žalovanej. Intervenient tak navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny. Pre prípad, že by odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, intervenient žiadal, aby mu bol proti žalovanej priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

13. V odvolacej replike žalobca uviedol, že jemu doručené vyjadrenia žalovanej a intervenienta preukazujú opodstatnenosť jeho odvolania, na ktorom žalobca zotrval.

14. Iné ďalšie podania strán či intervenienta na strane žalobcu v odvolacom konaní neboli odvolaciemu súdu predložené.

15. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom [§ 355 ods. 1 a 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP], preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil.

16. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že je v zmysle ust. § 380 CSP viazaný odvolacími dôvodmi (ods. 1), s výnimkou väd týkajúcich sa procesných podmienok, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť v zmysle ust. § 365 CSP dôvodom

na podanie odvolania, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Vady týkajúce sa procesných podmienok odvolací súd nezistil. V tejto súvislosti odvolací súd považoval pochybnosti o procesnej spôsobilosti žalovanej vyjadrené žalobcom za neopodstatnené, keďže v konaní nevyšlo najavo, že by žalovaná bola obmedzená v spôsobilosti na právne úkony, resp. že by trpela duševnou poruchou, ktorá by ju robila nespôsobilou na samostatné konanie pred súdom (§ 67 CSP v spojení s § 10 OZ). Ak sa potom v zmysle ust. § 89 ods. 1 CSP dala žalovaná zastúpiť v konaní zvolenou zástupkyňou (A. H.), a táto v spore prezentovala argumentáciu a skutkové okolnosti nevyhovujúce žalobcovi, nemožno na tejto skutočnosti založiť pochybnosť o procesnej spôsobilosti žalovanej, resp. o rozpore záujmov splnomocnenej zástupkyne so záujmami samotnej žalovanej.

17. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vnesené, pričom sa stotožnil so zásadnými skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených

dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

18. Je potrebné zdôrazniť, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

19. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalobcu formulované v jeho opravnom prostriedku, pričom sa tak v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie.

20. V kontexte odvolacích námietok žalobcu odvolací súd poukazuje na to, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. IV.ÚS 252/2004 zo dňa 31.08.2004), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS 50/2004 zo dňa 03.03.2004). Do obsahu základného práva podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (uznesenia Ústavného súdu SR spis. zn. II. ÚS 3/1997 zo dňa 19.03.1997 a spis. zn. II. ÚS 251/2003 zo dňa 17.12.2003). Právo na súdnu ochranu teda nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

21. Ak žalovaný v závere odvolania vyjadril pochybnosť o nestrannosti a nezávislosti konajúceho súdu prvej inštancie (sudkyne G. E. K.) z dôvodu, že sa nevedela oslobodiť od stotožnenia sa s názorom intervenienta na strane žalobcu, odvolací súd poukazuje na to,

že sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezáujatosti (§ 49 ods. 1 CSP), pričom dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti (§ 49 ods. 3 CSP). Pokiaľ sa tak sudca stotožní s argumentáciou tej či onej sporovej strany alebo osoby zúčastnenej na konaní, ide o myšlienkový proces sudcu, ktorý sa v konečnom dôsledku prejaví v jeho procesnom postupe či pri rozhodovaní. Samotná skutočnosť, že sudca dá vo svojom procesnom postupe za pravdu jednej či druhej strane sporu tak nemôže založiť pochybnosť o jeho nezáujatosti pri prejednávaní a rozhodovaní sporu. Preto považoval odvolací súd uvedenú námietku žalobcu za plne nedôvodnú.

22. Rovnako za nedôvodnú považoval odvolací súd námietku žalobcu, v ktorej označil napadnutý rozsudok za prejav právneho formalizmu. Odvolací súd považuje v plnom rozsahu za správny právny názor súdu prvej inštancie, že v danom spore išlo o nerozlučné spoločenstvo strán

(§ 77 CSP), v ktorom išlo o také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozsudok musí vzťahovať na každého, kto vystupuje ako žalobca alebo žalovaný. Z tejto skutočnosti potom súd prvej inštancie správne vyvodil, že v civilnom sporovom konaní o neplatnosť zmluvy musia byť stranou všetci, ktorí túto zmluvu uzavreli (prípadne ich právni nástupcovia), a to buď ako žalobcovia, alebo ako žalovaní. V týchto veciach účastníci zmluvy vystupujú totiž ako nerozluční spoločníci (k tomu rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Cdo/122/2002

zo dňa 01.05.2003). Ak potom v súvislosti s týmto záverom žalobca namietal, že mu zo strany súdu nebolo dané poučenie, aby mohol tento nedostatok žaloby odstrániť, ani túto námietku žalobcu odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Súd prvej inštancie si v konaní splnil svoju manundukčnú (poučovaciu) povinnosť uloženú mu ust. § 160 ods. 1 CSP a poučil žalobcu o jeho procesných právach a procesných povinnostiach v rozsahu ustanovenom CSP (viď poučenie na č. I. 30 spisu a informácia o doručovaní tohto poučenia žalobcovi na č. I. 31 spisu, v zmysle ktorej mu bolo poučenie doručené v súlade s ust. § 111 ods. 3 CSP dňa 14.01.2021). Procesný súd nemá poučovaciu povinnosť v zmysle ust. § 77 CSP a vyzývať žalobcu na úpravu okruhu strán sporu tak, aby korešpondoval s hmotno-právnym stavom. Skutočnosť, že žalobca v žalobe neoznačí ako stranu všetky vecne legitimované subjekty (v danom prípade účastníkov spornej zmluvy) nie je vadou žaloby v zmysle ust. § 129 ods. 1 CSP a ani nespôsobuje nedostatok procesnej podmienky (§ 161 CSP). Navyše odvolací súd poukazuje

na obsah zápisnice o pojednávání súdu prvej inštancie dňa 21.11.2024, na ktorom súd prvej inštancie vyhlásil napadnutý rozsudok, že zákonná sudkyňa (viď strana 4 prvý odsek zápisnice) položila žalobcovi otázku, či trvá na podanej žalobe, keďže jeho manželka, ktorá bola stranou darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení práva vecného bremena, nie je účastníčkou (stranou), nevystupuje na jeho strane, ani na strane žalovanej a či chce urobiť procesný úkon, ktorým by upravil okruh strán sporu. Na položenú otázku žalobca odpovedal tak, že súdu predložil všetky dôkazy a pokiaľ si súd myslí, že by mohol vypočúť jeho manželku, tak navrhuje ešte jej vypočutie ako svedka (k tomu viď aj odsek č. 12 odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie).

23. V nadväznosti na uvedené, konštatujúc nedôvodnosť odvolania žalobcu, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak vo výroku I. v merite veci, ako aj v závislom výroku II. o náhrade trov konania (vo vzťahu k nemu žalobca neformuloval v odvolaní žiadne osobitné odvolacie námietky) ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

24. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 262 ods. 1 a ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná a mal by jej byť tak priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré jej v súvislosti s odvolacím konaním vznikli (§ 255 ods. 1 CSP). Odvolací súd však žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, keďže z obsahu spisu nevyplývalo, že by jej preukázateľne nejaké účelne vynaložené výdavky ako trovy v odvolacom konaní vznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku

na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom v rozhodnej právnej úprave by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie

vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak, taký zmysel nemá, ak výsledkom uvažovania o nároku

na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (u jednej preto, že ju na to neopravňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesení Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Cdo/166/2016 zo dňa 26.10.2016 a spis. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

25. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP]. Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].